

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 6.

Tiende Session.

4de Møde.

Løvedagen den 3die October.

(Fortfat.)

Schmann: Jeg har allerede fremhævet, at de Bemærkninger, jeg havde at gøre, ikke vare af stor Bigtighed, fordi jeg i alt Bessentligt er enig i Udkastet. Men jeg skal dog med Hensyn til hvad der er anført af den ærede Justitsminister i Anledning af § 1 tillade mig at bemærke, at medens Modsetningen mellem Tugthuus- og Forbedringshuusstraffen for det Første er et Begreb, der tilsteder mange Undtagelser, og dernæst har meget Lidet at betyde, forsaavidt den ikke udpræges i Virkeligheden, idet Fangerne af begge Glasser mange Steder arbejde sammen, saa faaer den derimod ikke ringe Betydning, efterat der for Forbedringshuusstraf og Tugthuusstraf er opstillet to forskjellige Systemer. Hvad vi end ville dømme om Løsgænger og Bøtteri, saa ere vi naturligtviis nødsagede til at ansee de efter de gjældende Love affagte Domme for retfærdige, og man maa jo ogsaa antage, at et større Mæremaal af Straf svarer til en større Grad af Straffskyld. Men selv om man vil affee herfra, kan jeg dog ikke skjonne rettere, end at de, der paa et langt Mæremaal blive inddømte til offentligt Arbejde for Løsgænger eller Bøtteri, netop egne sig til at komme i Tugthuset, naar man ikke ved Tugthuusfanger vil forstaae areløse Forbrydere, men en Samling af Forbrydere, der blive behandlede efter det Auburnske System; thi, som den ærede Justitsminister bemærkede ved Forelæggelsen, at det var ønskeligt, om alle Forbrydere be-

gyndte deres Karriere i Enkeltcelle, saaledes siger jeg, at naar Noget er dømt for længere Tid end sex Aar, efter at det har vist sig, at han er uforbederlig, efter at det har vist sig, at han saaledes har et medfødt Instinkt til at bevæge sig og særdes mellem andre Mennefter, saa vilde det være Barbari paany at lade ham komme i Enkeltcelle. Disse Løsgængere vilde altsaa virkelig være saa at sige bedre tjente med komme i Tugthuset, hvor de stadig ville kunne særdes med nogle andre Mennefter; ligesom ogsaa det, at have Forbedringshuusfanger, om hvilke det er givet, at de ikke kunne forbedres ved den der anvendte Fremgangsmaade, hverken synes er consequent eller korrekt. — Jeg gjentager altsaa, at det forekommer mig, at naar vi see hen til de forskjellige Arter af Forseelser, hvorpaa de forskjellige Staffemaader skulle komme til Anvendelse, saa viser det sig, at de, der indømmes for et større Antal Aar, ingenlunde egne sig til at indespærres i Enkeltceller, men netop i alle Henseender ere bedst tjente med at komme i Tugthuset for at arbejde i Fællesskab med Andre. Jeg vil derfor henstille til Overveetelse, om det dog ikke var bedst at fastsætte den bestemte Regel, som enhver Jurist eller Ikke-Jurist kan forstaae, at Strafarbejde i 6 Aar eller kortere Tid affones i Forbedringshuset og Strafarbejde over 6 Aar i Tugthuset.

Da Ingen videre begjærede Ordet, blev Sagens Overgang til 2den Behandling sat under Affstemning, og vedtoges eenstemmigt med 28 Stemmer.

Schmann: Jeg skal tillade mig at foreslaae et Udvalg af 3 Medlemmer.